

Két törvényjavaslat.*

1917. december 21-én gróf Apponyi Albert vall. és közokt. miniszter két törvényjavaslatot terjesztett az országgyűlés elé. Az egyik a kath. önkormányzatról, a másik a bevett vallásfelekezetek (egyházak) államsegélyéről szól. Mindkét törvényjavaslat, mint alapokra, az 1848. évi XX. törvénycikkre támaszkodik. A katolikus önkormányzatról szóló törvényjavaslat az említett törvénycikk 2. §-ára hivatkozva készült, mely szerint „törvényesen bevett minden vallásfelekezetre nézve különbség nélkül tökéletes egyenlőség és viszonyosság állapíttatik meg.“ A bevett vallásfelekezetek államsegélyéről szóló javaslat az említett törvénycikk 3. §-ának kíván fokozatos mértékben eleget tenni, amely szerint „minden bevett vallásfelekezetek egyházi és iskolai szükségéi közálladalmi költségek által fedeztessenek.“

E két törvényjavaslat alapokánál, szerkezeténél és céljánál fogva úgy van egybe- és egymás mellé állítva s beterjesztésének módja is olyan, hogy egymást szigorúan feltételezik. Azt az elvet, amelyet az 1848. évi XX. t.-c. 2. és 3. §-ai kifejeznek, teljes egészükben és teljes mértékükben egyszerre megvalósítani csak felette nagy, súlyos rázkodtatások után lehetne; ámde a nagy célhoz lépésről lépésre, az idők kívánalmainak megfelelően közelebb jutni, nemcsak lehet, hanem kell is, anélkül azonban, hogy „a tökéletes egyenlőség és viszonyosság“ elvén csorba ejtetnék. Már pedig e két törvényjavaslat engem arról győzött meg, hogy ez elven újból csorba esett; az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy az 1848. évi XX. t.-c. 3. §-ának fokozatos végrehajtására, a három protestáns és zsidó egyházra vonatkozó törvényjavaslat tulajdonképen és alapjában véve, nem annyira a törvény részrehajlatlan végrehajtási szándékával készült és nem is az egyházaknak az államtól

* Javaslat a kath. önkormányzatról és az 1848. évi XX. t.-c. fokozatos végrehajtásáról szóló törvényjavaslatokról.

való függési vagy függetlenségi viszonyának tervével, hanem leginkább azzal a szándékkal, hogy a római katolikus egyház saját kizárólagos céljaira, nyilvános elszámolásra nem kötelezetten, önközelésbe vehessen *örök időkre*, a mai becslés szerint, több mint 520,000.000 korona értékű vagyont, fennhagyatván emellett továbbra is — *örök időkre* — az a joga, hogy a mit csak később is magáénak vélhet, az iránt az állammal szemben pert kezdhesen, azt vagy a vallás és közoktatási miniszterrel történő megegyezés vagy bírói ítélet útján megnyerhesse. A törvényjavaslat említést sem tesz a püspökségek fennállását biztosító nagy vagyonról, melynek figyelembevételével a többi egyházakról is gondoskodni kellene. Ezért állítom azt, hogy a „tökéletes egyenlőség és viszonyosság” elvén újból csorba ejtetett.

Politikai elveink kikapcsolásával kell a benyújtott két törvényjavaslattal megismerkednünk s aztán egyházunk szempontjából azok mellett vagy ellen állást foglalnunk. A katolikus önkormányzatról szóló javaslatnak minket nem kellene nagyon érdekelnie; de mert csak, ha a három protestáns és zsidó egyházakra vonatkozó törvényjavaslattal azt egybevetjük, érthetjük meg, hogy az egyenlőség és viszonyosság elvének keresztülvitele mikép érvényesül: nem nélkülözhetjük annak is a megismerését.

Tagadhatatlanul az 1848. évi összes szabadelvű törvényeinknek az a szellem adott létet, mely az 1789-iki francia forradalommal vette nyilvános kezdetét, mely először iktatta törvénybe az *emberi jogokat* s mely szellem több-kevesebb idő alatt áthatotta egész Európát. Franciaország adta ténylegesen tudtára a római katolikus egyháznak, hogy mindannak, a miféle földi vagyonnal csak rendelkezik, kezdő és főalapja az a vagyon, melyet egyes országok vagy uralkodók annak javára adományoztak.

A *szabadság, testvériség és egyenlőség* jelszavak — a francia forradalom ez újszülöttei — félszázad alatt átdolgozták az érzelmek és gondolatok világát. Különösen mozgalmas volt az 1847—48-iki esztendő. Az 1848. évi februári francia forradalom új utat nyitott egy új világ teremtéséhez. Trónok ingadoztak, roppantak, kormányformák változtak, régi békók szétroppantak. A februári francia forradalom hozzánk 1848. márciusában jutott el; de gyors cselekvést követelt. Ily viszonyok között jöttek létre az 1848. évi törvények. S akkor, mikor megszűnt a rendiség, az ösiség és a kiváltságok: csak méltó dolog volt, hogy a sok vallási villongás helyett jöjjön

a vallás szabad gyakorlatának, a lelkiismeret szabadságának törvénye a *tökéletes egyenlőség és viszonyosság elvével*.

Ma már mindenki előtt kétségbevonhatatlan, hogy hazánkban 1848. óta államvallás, államegyház nincsen. S mikor a törvény minden kiváltságot eltöröl és kimondja, hogy „a bevett vallásfelekezetek egyházi és iskolai szükségei közálladalmi költségek által fedeztessenek“ : oly elvet kíván megvalósítani, mely szigorú következménye az egyenlőség eszméjének és a *közös teherviselés* törvényének.

Ily szemüvegen nézem én az 1848. évi XX. törvénycikket. Különbözőképpen magyarázták és magyarázzák e törvény szellemét, de nincs más értelme, mint az, hogy az ország a tökéletes egyenlőség és viszonyosság elvénél fogva a *sajátjából* köteles fedezni a bevett vallásfelekezetek összes egyházi és iskolai szükségleteit, melyeket, természetesen az egyházak meghallgatásával, maga az állam állapít meg. De e kötelezettség Szilágyi Dezső szavai szerint „azt az egyenes logikai következtetést vonná maga után, hogy az egyházi javak szekularizáltassanak.“ Wlassits Gyula kultuszminister 1898. évi kijelentése szerint is „ez a szekularizációra és a többi egyházi alapok konfiskálására vezetne.“ E nyilatkozatokból, ha saját nézetünket figyelembe nem vesszük is, világos, hogy a mi tulajdonképpen az államé, bárki haszonélvezte is azt és bármily hosszasan is, ahhoz az államnak annyira joga van, hogy a haszonélvezetet is, ha ez nem felel meg már *az általános, az egyetemes álladalmi célnak és érdeknek*, megváltoztathatja. Nem habozom tehát kimondani, hogy mindaz a vagyon, melyet a különböző egyházak 1848. évet megelőzően az országtól és uralkodóktól, mint a magyar szentkorona viselőitől kaptak egyházi, iskolai, kulturális és honvédelmi célokra, *az ország vagyona*; a felett az ország rendelkezik s azok haszonélvezeti jogát is csak ő állapíthatja meg, a minthogy rendelkezési jogát többször ki is jelentette.

Azok az országos vagyomból meghatározott célokra kapott javak tehát, melyeket a katolikus egyház, sőt még gróf Apponyi említett törvényjavaslata is *egyházi javaknak* nevez, egyáltalán *nem egyházi javak*, hanem a *magyar államnak egyházi célokra adott kétségtelen vagyona*. S így az 1848. évi XX. t.-c. értelme szerint, mivel annak *honvédelmi* célja megszűnt, ama vagyon felett az ország rendelkezik még pedig úgy, hogy vagy elveszi és gondoskodik a tökéletes egyenlőség és viszonyosság elvénél fogva mindenik egyház

szükségleteinek megfelelő fedezetéről vagy nem ad senkinek semmit, vagy pedig átadja a vagyont tulajdonjogilag egyik egyháznak, leghelyesebb, ha örök *alapítványképpen*, hogy az alapító akarata állandóan megnyilatkozzék a cél kitűzésében, de ugyanakkor teljesen megfelelő tulajdonjoghoz, illetőleg aránylagos egyenértékű örök alapítványhoz juttatja a többi egyházakat is.

Nem volt megfelelő időm és alkalmam, hogy összegyűjthessem mindazokat az adatokat, melyek az 1848. évi XX. törvénycikk létrejötte körül fontosak. Leginkább eligazítanak e tekintetben Kossuth Lajos és báró Vay Miklós szavai. Kossuth azt mondja (Irataim 8. k. 340 l.): „Az állam nem egyenlő mértékkel mér a vallásfelekezeteknek, ez annyira sérti az emberi szabadság legérzékenyebb oldalát, a lelkiismeret szabadságát, hogy eltökéltük magunkat e borzasztó eszmét a magyar közjóból kitörülni s helyébe az észak-amerikai jognyilatkozat azon bölcs, igazságos axiomáját iktatni törvénybe, hogy semmi egyház sem bírhat fölényvel a törvény előtt mások felett.“ Tovább így szól: „Az egyenlőség és viszonyosság valószínűsítésére csak egyetlen alternatíva képzelhető. Vagy az, hogy az állam semmi egyháznak, semmi vallásnak nem ad semmit. Vagy az, hogy minden vallásfelekezet egyházi és iskolai szükségleteit az állam fedezi. Az emberiség már eléggé haladott, miként ne legyen szükség indokolni, hogy az alternatíva első része helyes, nem a második. Az országgyűlés olyan törvényjavaslat benyújtására utasította a kormányt, mely megad *mindenkinek mindent*.“ Az előző alternatívát, hogy az állam ne adjon *senkinek semmit*, azt mondja Kossuth: „*nem mertük megtenni!* Ily kérdések felvetése békés időkre való, midőn a nyomukba kelő szenvedély szele kidühöngte magát anélkül, hogy a nemzet hajóját szirtekhez sodorná.“

Ezekből s a többi adatokból, melyek kezeim közt vannak, az tűnik ki, hogy a törvénynek mind előkészítése, mind tárgyalása alkalmával ott lebegett a levegőben az a szellem, hogy az ugynevezett *egyházi javak*: egyházi célt szolgáló *országos javak*, melyeket az egyháztól el is lehet venni. Ettől — a vagyon elvételtől — tartottak, ettől féltek a katolikus egyház vezetői. Hiszen éppen a katolikus püspökök tiltakoztak a főrendiházban a vagyon esetleges elvétele ellen. Ha nem lett volna a levegőben az elvétel szelleme, ha nem hozta ezt senki szóba: mire való volt akkor a tiltakozás, miért féltek, miért hivatkoztak nyolcszázados multra, békekötésekre és királyi esküszentségre? Miért teszi Szcitovszky

János pécsi püspök a 3. §-hoz e módosító indítványt „a tulajdonjog megsértése nélkül, aképpen, hogy a midőn egynek kedvezés adatik, az másra kellemetlenül ne hasson;“ Fogarasi Mihály szkodári püspök pedig, hogy „amennyiben az egyház tulajdonából ki nem telnék: (a szükségletek) közálladalmi költségek által fedeztessenek.“ (Budapesti Hiradó 1848. április 5. 804. l.) A püspökök vindikálják a katolikus egyház részére a vagyon tulajdonjogát, noha tudniok kellett mint törvényhozóknak, hogy az egyház által birt javaknak az egyház csak haszonélvezője, tulajdonosa pedig a magyar szentkorona; tudniok kellett, hogy e vagyon közvetve állami célok szolgálatára van rendelve; tudniok kellett, hogy mikor az 1848. évi törvények sok privilégiumot megszüntettek, akkor az egyház privilégiumát sem hagyhatták, különösen vagyonjog tekintetében, érintetlenül, hiszen előttük állott már a papitized megszüntetésére, az urbéri viszony eltörlésére csak akkor alkotott törvény és tudniok kellett azt is, hogy az egyházi javaknak nevezett javak kérdése hazánkban nem: egyházi, hanem tisztán közjogi kérdés és hogy a római katolikus egyház már a reformáció óta nem kizárólagos ápolója ama humánitárius érdekeknek, melyekre az országos vagyon haszonélvezeti jövedelme jórészben szolgált.

Kinek vagy kiknek fejéből pattant ki az 1848. évi XX. t.-c. eszméje, ki vagy kik fogalmazták a törvénycikket, minő indokokkal terjesztették be a törvényjavaslatot, minő pro és contra érvek hangzottak el annak a kerületi (bizottsági) és alsóházi tárgyalása alkalmával: nem tudom elősorolni, nem kapván még meg azokat a biztos adatokat, melyekre kétségtelenül támaszkodnom kellene. A főrendiházban történt tárgyalásoknál azonban br. Vay Miklós koronaőrnek — aki 1840-től a tiszántúli református egyházkerületnek főgondnoka volt — beszédéből az tűnik ki, hogy a törvényjavaslat a helvét hitvallásúak folyamodásának a honorálása. Báró Vay ugyanis a katolikus püspökök már említett aggodalmaira azt felelte: „a jelen törvény a helvét hitvallásúaknak benyújtott folyamodványa alapján készülvén... a rendek a tulajdonjoghoz nem nyultak... ellenhatást előidézni nem akartak. A protestánsok függetlenségüket az anyagi érdekek alá nem fogják rendelni, tehát ők is félthetnék elveik sértését. Éppen ezért a végrehajtásnál meg fognak hallgattatni.“ (Budapesti Hiradó 1848. április 5. 804. l.) E néhány sor sokat mond, de annak tárgyalásába nem szükséges belemennem. Célunkra az tartozik, hogy az 1848. évi XX. t.-cikk

2. és 3. §-a értelmével, szellemével és elvével tisztában legyünk lehetőleg a történelmi fejlődés és oknyomozás alapján. Sajnos, nem tudtam ehhez ez idő szerint több anyagot összehordani.

Az összehasonlítás és elbírálás végett szükséges már most ismernünk a vallás- és tanulmányi, valamint az egyetemi alapok természetét.

1. A *vallásalap* eredete a reformáció terjedésének idejére vezethető vissza, midőn az 1548. évi 12-ik törvénycikk azt rendeli, hogy a pusztán maradt monostorok, klostromok és káptalanok jövedelmeit azon prédikátorok ellátására kell fordítani, akik a hiveket a katolikus hitben megtartani és arra visszatéríteni igyekeznek. III. Ferdinánd 1650-ben azt rendeli, hogy a pozsonyi kamara fizessen évi 6000 forintot az esztergomi érsek kezeihez a szegény papság részére. (Cassa parochum). Majd III. Károly 1733-ban ez összeget évi 16.000 forintra emelte. Mária Terézia az érsekek és püspökök javadalmait, mivel haszonélvezett javaikat a *honvédelmi* költség tovább nem terhelte, évi 10⁰/₀ rovatallal terhelte meg; II. József a feloszlatott szerzetes rendek javait, valamint az egyházi javadalmak időközi jövedelmeit a vallásalaphoz utalta. Ferenc király 1793-ban megállapítván egy püspök évi javadalmát 40 ezer, az érsekét 60 ezer és az esztergomi érsekét évi 150 ezer forintban, jövedelmeik többi részét ez alaphoz fizetni rendelte. E terhet a főpapok 1858-ban 3 millió forinttal *papnöveldéi alap létesítése* címen megváltották. Ezekből gyűlt össze a vallásalap, mely 194.408 hold földbirtok és másféle értékben mintegy 120 millió korona vagyont, 600 ezer korona — a vallás és közoktatásügyi miniszter 1914. évi kimutatása szerint 4,443.968 korona — évi jövedelmet képvisel. (Szeredy, dr. Konek, dr. Kosutány: Egyházjogtan; dr. Késmárky I. Kath. egyh. vagyonyjog).

A mint ezekből kitünik, a vallásalap legnagyobb részben az ország vagyonából gyűlt, egyfelől — királyi rendelet folytán — az ország pénzéből, másfelől a főpapok azon járulékaiból, melyeket ők az országtól haszonélvezett javakból gyűjtöttek.

A vallásalap célja:

- a) az istentisztelet ügyét előmozdítani;
- b) egyházi építkezések;
- c) papnöveldék létesítése;
- d) szegényebb és elaggott lelkészek segítése, illetőleg fizetésüknek évi 600 koronára kiegészítése.

2. A *tanulmányi alap* az 1773-ban felosztatott jézsuita-rend ingó és ingatlan vagyonának nagy részéből keletkezett, melyhez ugyancsak a később, II. József által, felosztatott néhány szerzetes-rend vagyona csatoltatott. A 60.760 hold földbirtok és másnemű vagyon együtt mintegy 50 millió korona értéket s a vallás és közoktatásügyi miniszter 1914. évi kimutatása szerint 3,095.237 korona évi jövedelmet képvisel. Kizárólag tanügyi és pedig katolikus tanügyi célokat szolgál.

3. Az *egyetemi alap* egyes főpapok tetemes adományából, továbbá a nagyszombati jezsuita-kollegium eladott birtokaiból keletkezett. E vagyont Mária Terézia a Magyar Egyetemre ruházta. Értéke mintegy 6 millió korona (Dr. Késmárky: Vagyonjog), mely a vall. és közokt. miniszter 1914/15. évi kimutatása szerint évi 641.309 koronát jövedelmez.

Ez alapokhoz számítandók még egyes kisebb alapok és alapítványok, továbbá az erdélyi róm. kath. statusnak a vallás és közoktatásügyi miniszterium által kezelt alapjai, melyekről számszerű adatokat beszerezni nem sikerült. Ezek is főkéiben és jövedelemben tekintélyes összeget tesznek ki,¹ hiszen ide kell számítanunk a *lusitan-erdélyi vallásalapot*, a tizedből létesített nagyszombati *Teréz-árvaalapot*, a *tanulmányi* és az elemi iskolai alapot.

A fennebbiek bizonyos tájékozást nyújtanak arra, hogy az említett alapok előállításához és gyarapodásához mily mértékben járult hozzá a kizárólag országos vagyon.

Ez előzetes tájékozódások után áttérhetünk ama két törvényjavaslatra, melyeket gróf Apponyi Albert vallás és közoktatásügyi miniszter a múlt év végén az országgyűlés elé terjesztett.

I. A katolikus önkormányzatról.

Hogy a római katolikus egyház önkormányzatot nyerjen, az ellen nekünk elvileg sem politikai, sem egyházi szempontból kifogásunk nem lehet; valamint abba sem szólhatunk bele mindaddig, a míg az állam és más egyház létérdekeit nem bántja, hogy milyen legyen az önkormányzatnak szervezése, alakja és tartalma. Legfennebb annak adhatunk és adunk is mély sajnálatunkkal kifejezést, hogy az 1848. évi XX. t.-c. 2-ik §-a alapján az önkormányzati szervezet úgy alakított meg, hogy a *katolikus egyház hierarchikus szervezete* szem előtt tartatik. Mert ez azt is magában

¹ A kolozsvári adóhivatal a megmondhatója!

foglalja, hogy törvénybe lesz iktatva, törvényben lesz elismerve, hogy hazánkban egy egyháznak nem magyar állampolgár is lehet feje. Ténylegesen ez csakugyan így van, de e tényt tételes törvényben elismerni, megörökíteni nem tartom helyesnek, sőt ellentétesnek összes eddigi vallásügyi törvényeinkkel.

A mi minket leginkább érdekel a törvényjavaslatból, az az, hogy a vallás- és tanulmányi, valamint számos kisebb alapok és alapítványok már most *egy éven belül* (9-ik §.) átadatnak a katolikus egyház végleges tulajdonába több közép- és néhány főiskolával és kilátásba van helyezve ezen kívül az egyetemi alap átadása is; és bántónak tartom azt, hogy mind maga a törvényjavaslat, mind pedig és különösen a javaslat megdokolása arra az álláspontra helyezkedik, hogy azok a javak a katolikus egyház tulajdonát képezik. Bármi okoskodással állunk is szemben, ezt el nem ismerhetjük. A katolikus egyházi és iskolai célokra rendelt vagyont mi más célra fordítani vagy attól épen elvenni nem akarjuk, de azt már mégis csak kikötni óhajtjuk, hogy épen, amint a protestánsok „örök alapítványt” kapnak: azonképpen mint *örök alapítványhoz* jussanak hozzá nevezett alapokhoz a katolikusok is. Mert akkor, a mint a protestánsok részére adandó alapítvány célja meg van határozva, éppen úgy ki lesz tűzve a katolikus alapítványok célja is. Másfelé tehát nem lesz fordítható s ezenkívül a törvény és állam ellenőrzése alatt fog állani. Mert az sehol sincs kimondva a törvényjavaslatban, hogy a katolikus egyház a fenti alapokról az államnak számadást tartozik bemutatni, holott a protestánsoktól ezt szigorú feltételek kikötése és súlyos következmények mellett megköveteli. Legyen tehát az 1848. évi XX. t.-c. 2-ik §-ának megfelelően, melyre e törvényjavaslat éppen alapítva van, „*tökéletes egyenlőség és viszonyosság*”; mert a katolikusok éppen úgy az ország vagyonából részesülnek, mint a protestánsok. Hiszen, ha ezt az állam s maga a törvényjavaslat is implicite el nem ismerné: bizonyára nem adna nekünk nagyobb összegű örök alapítványt, avagy nem igyekeznék az 1848. évi XX. t.-c. 3. §-át ily módon és mértékben végrehajtani, hanem csak csendesesen haladna annak megvalósítása felé a különböző kor és igények követelményeinek megfelelően.

Sajnos, nem rendelkezünk oly pozitív számszerű adatokkal, hogy azokból határozottan megállapíthatnók: mekkora vagyonérték megy át a római katolikus egyház birtokába s ez okon a lélekszámhoz arányítást sem tudjuk megcsinálni.

Ez az általános nézetem és észrevételem a katolikus önkormányzatról benyújtott törvényjavaslatra.

II. Az 1848. évi XX. t.-c. fokozatos végrehajtásáról benyújtott törvényjavaslat.

Az erre vonatkozó törvényjavaslat összesen 9 szakaszból áll. Nem sokkal jelent többet, mint azt, hogy e címen eddig adott segélyt nem az évi költségvetés, hanem a törvény biztosítja. Kimondja a javaslat, hogy a protestáns vallásfelekezetek (egyházak) részére az állam az 1848. évi XX. t.-c. 3. §. fokozatos végrehajtásaképen összesen 200.000.000 korona örök alapítványt létesít az e címen eddig költségvetésileg évről-évre nyújtott segélyezés helyett. Ez összegből az unitárius egyházat illeti 6,800.000 korona, melynek kifizetése nincsen határidőhöz kötve. A kifizetést az állam részint készpénzben, illetőleg állampapírokban, részint ingatlanokban teljesíti.

Míg az állam az alapítványi tőkét kifizeti, addig fizeti annak évi 4°/_o-os kamatát, de csakis az 1920/21. költségvetési évtől számítandólag. Az eddig kapott összeg: 171.400 korona, emelkedik s az 1918/19. évben 204.000 koronára, az 1919/20. évben 238.000 koronára és 1920/21. évtől kezdve 272.000 koronára. (2. §.)

Ezenkívül ránk vonatkozólag kimondja a törvényjavaslat, hogy az egyházi segélyezések címen az évi költségvetés 7. pontja alatt évi 100 000 korona és a 19. pontja alatt tőkegyarapításra eddig adott évi 15.800 kor „mindenkorra biztosítatik.” (3. §.) Ez azt jelenti, hogy állami segélyezésünk 1918/19. évben 319.800 koronát, 1919/20. évben 353.800 koronát és 1920/21-től tovább évi 387.800 koronát tenne ki.

Ez örök alapítvány és a már jelzett kétféle évi segélyezés sem most, sem jövőben nem érinti — a javaslat szerint — azokat az államegélyeket, melyeket a már eddig alkotott vagy jövőben alkotandó törvények vagy törvényen alapuló szerződések irnak elő, vagy a melyek a fejlődés mértékéhez képest szükségeseknek fognak mutatkozni. (5. §.) Ilyenek a lelkeszi kongrua, lelkeszi korpótlék, lelkeszi továbbmenő segély, segédlelkeszi átalány; a kolozsvári, a székelykereszturi főgimnáziumok évi segélye, a főgimn. tanárok személyi pótléka; továbbá a főgimn. tanárok és lelkeszek már törvényben megállapított családi pótléka és nem érinti az elemi iskolai tanítók fizetés kiegészítését, korpótlékát és családi pótlékát.

Az örökalapítvány kamatjövédelmét kizárólag csak a következő háromféle szükségletre lehet és szabad felhasználni :

1. egyházi adózás rendezésére,
2. az egyházi közigazgatás költségeire és
3. a lelkeszi nyugdíjintézet segélyezésére. (4. §.)

A jövédelméről évről-évre az E. K. Tanács által elfogadott számadással kell elszámolni. Ilyent a katolikusoktól nem kíván az állam. Az egyház segélyzését az említett három címen, úgy lát-szik, a törvényjavaslat véglegesnek tekinti, annyira, hogy az 1848. évi XX. t.-c. 3. §-ra hivatkozással e címen újabban segélyt nem kérhetünk ; sőt még másnemű segélyezést is csak úgy helyez kilátásba, ha és „amennyiben a segélyezésnek azért lenne helye, mert a hivek az ezen egyházi szükségletekből eredő terheket elviselni nem volnának képesek s amennyiben az állam pénzügyi helyzete azt megengedi.“ Ez intézkedést felette súlyosnak, sőt teljesen elfogadhatatlannak tartom. mert az ellenkezik az 1848. évi XX. t.-cikk 3. §-ával ; de involválja azt, hogy egyszersmindenkorra lemondunk arról, hogy a törvény alapján az állammal szemben igényeinkkel valaha felléphessünk. Már pedig nem tudjuk, hogy mit hoz csak a legközelebbi jövő is, nem tudjuk, mi lesz a kapandó örökalapítvány értéke, jövédelme ; sőt ugyancsak nem tudjuk, hogy hová fejlődnek az igények és szükségletek ? S bármily tekintélyes összegnek látszik is magában véve a kilátásba helyezett örökalapítvány, jogunkról örökre, a jövő nemzedékeket is kötelezetten, minden fenntartás nélkül lemondanunk nem szabad. De annak sem szabad magunkat kitennünk, hogy ily labilis törvény alapján állandóan miniszteri jóakarattól függjön az, hogy vajjon tényleg szükséges-e nekünk valami, bírják-e annak terhét hiveink és van-e arra fedezet az államkasszában ? Ismerjük az ilyen intézkedéseket ; de különben is mi ismerjük leginkább önmagunkat, szükségleteinket, céljainkat és hiveink teherbíró képességét is.

Ha a fennebbi tétel a törvényben marad, azzal az állandó felekezeti surlódásnak új alapja lesz letéve, melyet idők folyamán a szociális és demokratikus eszmék és intézkedések terjedésével, csak a teljes szekulárizáció s a szabad vallás szabad államban megvalósulása fog megoldani.

A törvényjavaslat többi része az izraeliták segélyezésére s egyes hívőknek más egyházak által való megadóztatására és a törvény végrehajtására vonatkozik. Ezek ellen nincs észrevételem.

Sajnálattal kell feljegyeznünk, hogy bár éppen azokra a címekre hivatkozik a törvényjavaslat indokolása, melyeken egyházunk 1904-ben állami segélyezést kért, mégis teljesen figyelmen kívül hagyja a már említett három ponton kívüli szükségleteinket.

Mindezek után javasolataim a következők:

1. Fogadtassék el általánosságban a törvényjavaslat, de csak mint az 1848. évi XX. t.-c. részbeni, fokozatos végrehajtására irányuló javaslat. Jelentessék ki azonban, hogy a törvényjavaslat, főleg ha azt a kath. autonomiáról benyújtott törvényjavaslattal összeköttetésben bíráljuk el — minthogy a vallás és közokt. miniszter a kettő közt junktímot csinált — nem tesz eleget az 1848. évi XX. t.-c. 2. §-ának, nem biztosítja a tökéletes egyenlőséget és viszonyosságot. Ez pedig Kossuth szavaival élve: sértő s az emberi és lelkiismereti szabadsággal ellenkező, a polgári társadalom és állami szuverénitás alapfogalmaival meg nem egyező. Ragaszkodunk ezért továbbra is a törvény további fokozatos végrehajtásához.

2. Mivel a 6,800.000 korona örökalapítvány gyanánt adatik, állíttassék ki alapítólevél. A kath. egyház is kizárólag örökalapítvány és alapítólevél mellett vehesse birtokába a vallás és tanulmányi, valamint az egyetemi és kisebb alapokat és alapítványokat. Állapíttassék meg egyuttal az 1910. évi népszámlálás és az említett alapok s az azokhoz tartozó intézetek vagyonának összehasonlításával, hogy a római katolikus egyház aránylagos alapítványi összege mekkora s ez ne legyen aránylag nagyobb, mint a többi egyházaké. Ez az egyenlőség és viszonyosság, ez az igazság!

3. Mivel a vallás és tanulmányi, valamint az egyetemi alapok nagy része ingatlanból áll, kérjük mi is, hogy örökalapítványunknak legalább is felerésze adassék ki ingatlanban. S ha a mi részünk kiszolgáltatása nem lesz határidőhöz kötve, ne köttessék egy évi határidőhöz a katolikusoknak szánt alapok kiadása se. A mennyi idő alatt megkapja egyik, ugyanannyi idő alatt kapja meg a másik. Ez az egyenlőség, viszonyosság és igazság!

Ingatlanban kérjük legalább is felét az alapítványnak azért, mert az nem éppen annyira ingadozó s több jövedelmet is hoz, mint a készpénz vagy állampapír. Egyidőben való kiszolgáltatást pedig kérnünk kell azért, mert az állami 4% kevés s ki tudja, mikor juthatunk hozzá az alapítványhoz, addig, ha a kath. egyház mindent kikap már egy év alatt, velünk szemben jövedelmileg sok előnyben részesül.

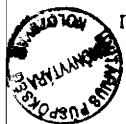
4. Akatholikusoknak örök időre fennhagyatik, hogy egyes alapok és alapítványok iránt igényt, sőt pert támaszthassanak; örökigényünk tehát az általuk nyerendő vagyon részesedés arányában a most adandó összeg kipótlása iránt nekünk is hagyassék fenn örök időkre.

5. Ha nem követeltetik számadás a róm. katolikusok alapítványairól: ne követeltessék tőlünk se, avagy ellenkezőleg, ők is számoljanak el évről-évre, mert nemcsak a protestánsok, hanem a katolikusok pénzközelését és hazafiságát is egyenlőképp köteles az állam ellenőrizni.

6. A mint kimondatik, hogy a protestánsok alapítványaik jövedelmét „kizárólag“ csak három cím fedezetére használhatják: ugy ugyancsak a katolikusokra is állapíttassék meg ugyanaz a három cím. Amennyiben pedig ez egyes alapítványokkal ellenkezik, annyiban adjon az állam a protestánsoknak is a megfelelő címeken megfelelő újabb alapítványt, illetőleg a mostanit egészítse ki címekben és vagyonban. Ilyen cím egész szembetűnően papnöveldek létesítése és fenntartása.

7. Az 5. §. módosíttassék úgy, hogy ne legyünk elzárva az említett három címen nyert összeg növelésétől, mert ellen esetben e címek növekvő szükségzeit örök időre kénytelenek lennénk a mostani tőke jövedelméből fedezni. ez pedig lehetetlen. A módosítást így ajánlanám: „5. §. A jelen törvényben megállapított segélyek, ugy ezeknek a címeknek állami emelését, valamint a 4. §-ban fel nem sorolt egyházi szükségleteknek fedeztetéséhez az állami hozzájárulást jövőben nem gátolják stb.“ Ez egyezik meg az 1848. évi XX. t.-c. 3. §-ával. S különben is a három címen adott alapítvány jövedelme oly kevés a fejlődő szükségletekhez képest, hogy abból azoknak a címeknek a költségeit sem fedezhetjük megfelelő mértékben. Kérnünk kell, hogy e címeken is, ha a szükség parancsolja, még igényünk legyen, hiszen mikor az egyház célját valósítjuk meg, ugyanakkor az államnak is nagy szolgálatot teszünk.

8. Egyik törvényjavaslat sem szól semmit a kath. püspökök kezén levő, haszonélvezett javak sorsáról. Mivel a püspöki állásokat fenntartó javak szintén az ország javai: igazságosnak, sőt a „tökéletes egyenlőség és viszonyosság“ elvének, megvalósításának módozatainál egyedül helyesnek azt tartom, hogy a prot. püspöki állások is részesüljenek megfelelő országos javadalmasban. Intéztessék ezért felirat e tekintetben az államhoz, kérvén, hogy mivel a kérdés alatti törvényjavaslatokban a prot. püspökök java-

dalmazásáról nincs szó, találja módját az állam erről is megfelelő módon és arányban gondoskodni.

9 Tekintettel arra, hogy a vallásalap céljai között a *papnöveldék létesítése* egyik fontos cél és a protestánsoknak biztosítandó örökalapítványt ezt egészen figyelmen kívül hagyja: javaslom, hogy intéztessék felirat a kormányhoz s e feliratban fejtsék fel, hogy a „tökéletes egyenlőség és viszonyosság“ elvénél fogva, de mert a katolikusoknak erre szánt alapjai már vannak, adassék papnöveldék fejlesztésére megfelelő dotáció. Erről pedig történjék már most gondoskodás vagy a kérdés alatti törvényjavaslatban vagy attól külön, de mindenesetre oly mérvben és oly időben, hogy meglevő teológiánkat legalább a feltétlen szükséges 6 tanterővel és tanszemélyzetét a hasonló főiskolai tanszemélyzet javadalmának megfelelő fizetéssel elláthassuk. E felterjesztésben nemcsak az 1848. évi XX. t.-c. 2. és 3. §-aira kell hivatkoznunk, hanem az e tekintetben egyházi főhatóságunkhoz nem rég érkezett miniszteri iratra, ígéretekre is. (169.785 1917. sz. 1917. dec. 31-ről.)

Kapcsolatosan e kérdéssel folyamodnunk kell az iránt, hogy ha már kath. teológiai fakultás van a budapesti és református a debreceni egyetemen: létesítsen az állam saját költségén az unitáriusok részére is teol. fakultást a kolozsvári egyetemen, mert ezt követeli az 1848. évi XX. t.-c., továbbá a teljesen egyforma elbánás, az igazság! Felfejtendőnek tartom feliratunkban, hogy míg a többi egyházak több jogi és más főiskolákat tarthatnak fenn, mi egyetlen főiskolánkat, teol. akadémiánkat sem tudjuk kellőképen berendezni és ellátni.

Ellátást kell kérnünk papnövendékeink részére is, mert ha a vallásalap teljesen fedezi a katolikus papnövendékek összes tanulmányi költségeit: az az igazság, hogy a mi növendékeink részére is e költségek fedeztessenek, sőt ha a kath. növendékek számára országos, magyar vagyomból külföldi akadémia van létesítve Bécsben és Olaszországban: a mi ifjaink részére is szükség legalább 1—2 külföldi ösztöndíj.

10. Támaszkodva az 1-48. évi XIII. t.-cikkre, mely szerint Őfelsége minden vallásfelekezetű papság illő ellátásáról miniszteriuma által gondoskodik: kérnünk kell lelkészeink fizetésének a változott viszonyoknak megfelelő újabb rendezését s e tekintetben az 1848. évi XIV. t.-cikknek a létminimumra vonatkozó megváltoztatását, úgy azonban, hogy e tekintetben egyházi főhatóságunk meghallgatandó.

11. Segédlelkészi állásunk kevés van, jóval többnek a szervezése feltétlen szükséges. Nézetem szerint, minden olyan egyházközségben — főleg néhány városban — hol több tanintézet révén nagyobbfokú a vallástanítás vagy második lelkészi vagy segédlelkészi állásokat kell szerveznünk. Kérnünk kell e célra a segédlelkészi átalánynak legalább 20.000 koronára emelését s második lelkészi állások szervezésére a segílyt.

12. Missziónáriusi célokra, szórványaink megfelelő gondozására körlelkésziségek, sőt vándorlelkésziségek létesítésére, főleg és sürgősen a szórványokban lakó és tanuló növendékeink hitoktatásának ellátása céljából szintén segílyt kell kérnünk, ha már a kérdés alatti törvény erről nem gondoskodott. Felterjesztésünkben ugyancsak hangsúlyoznunk kell, hogy mi mindeme munkánkkal közvetve kiváló mértékben szolgáljuk a magyar hazát s nagy mértékben mozdítjuk elő a magyarság érdekeit, gondozását. Rá kell e tekintetben mutatnunk lelkészeinknek a háború alatti szolgálataira, lelkes munkálkodására.

13. Kozozsvári, tordai, székelykereszturi és budapesti egyházközségeinkben rendes vallástanári állások szervezését tartom szükségesnek, a vallástanítási díjak emelését pedig mindenütt elkerülhetetlennek. A vallástanítási díjakról az 1868. 38. és az 1883 évi 30. t.-c. értelmének megfelelően, az állam köteles gondoskodni; ezért szükséges, hogy mind a hittanári állások létesítéséhez, mind a lelkészek által történő hittanítási díjaik emeléséhez az anyagi eszközök rendelkezésünkre hocsáttassanak. Ezzel összeköttetésben a vallástanítások céljából történő utazások díjai is felemelendők a viszonyoknak megfelelően.

14. Az 1848. évi XX. t.-c. 5. §. ellenére egyházunknak ez ideig egyetlen tábori lelkésze sincsen. Elérkezettnek látom az időt arra, hogy e törvényre hivatkozva legalább is három táborig lelkészi állás létesítésére részünkről a lépések kellő eréllyel megtéssenek.

15. Egyházi összes tisztviselőink, tanáraink, tanítóink, kántoraink és családjaik részesíttessenek mindama kedvezményekben, melyeket az állami, vármegyei és városi tisztviselők élveznek; hiszen különösen lelkészeinket minden eddigi törvény közalkalmazottaknak, köztisztviselőknek tekintette, csupán dr. Wekerle Sándor miniszterelnök úr egyetlen beszédéből olvastam nem régen, hogy a lelkészek nem tekinthetők közalkalmazottaknak és megelőzően dr.

Jankovich Béla kultuszminiszter egyetlen iratából azt, hogy a felekezeti tanárok szintén nem tekinthetők közalkalmazottaknak. Azt hiszem, mindkét államférfi vagy nagyon tévedett vagy csak nyelvbötlést követett el.

16. Kérelmeznünk kell az iránt, hogy felekezeti tanáraink, tanítóink fizetése és minden javadalma és kedvezménye éppen annyi és olyan legyen, mint az állami hasonló tanszemélyzeté. Az önálló kántorok javadalmazása is rendezendő.

17. A leánynevelés fontossága ma már a legelfogultabbak előtt is nyilvánvaló. Nekünk nincsen *leánygimnáziumunk*. E kérdést meg kell oldanunk a kolozsvári és székelykereszturi főgimnáziummal kapcsolatban. De, a mint nincs *polgári fiú*, úgy nincsen egyetlen *polg. leányiskolánk*, kereskedelmi iskolánk vagy éppen egyetlen szakiskolánk. E kérdések megoldása közvetlen kötelességet ró vállainkra. Ily célokból feltétlenül és lehető leggyorsabban *leányotthonra* van szükségünk Kolozsvárt, Tordán, Székelykeresztúron és Budapesten, hol jórésben a megfelelő állami vagy városi, esetleg társulati intézetek rendelkezésre állanak; *de leányotthon* kell! Hasonlóképpen *árva- és szeretetház* létesítése is fontos, mert jöllehet az állam vállalja a hadiárva gondozását, de vannak és lesznek nekünk más árvaink is, akiknek neveltetését és nevelését az egyháznak vállalnia szent kötelessége. *Óvódák* létesítésére is gondolnunk kell. Inas- és földművesiskolákról sem lenne háládatlan szólnunk.

Természetesen én itt nem adhatok mindezekre részletesen kidolgozott tervet. Céломra e helyen csak az szükséges, hogy rámutassak arra, hogy mennyi mindenre van szükségünk és hogy ezekre a nyerendő állami örök alapítvány évi jövedelme — még ha e célokra azt felhasználni szabad lenne is — elenyészően csekély. Nekünk tehát nem szabad és nem lehet a szóban levő törvényjavaslatot az 1848. évi XX. t.-c. teljes és végleges végrehajtása gyanánt elfogadnunk, sőt ugyancsak rajta kell lennünk, hogy mindeme célokra mielőbb új és tetemes segítséget nyerjünk. Hiszen ma már mindenki előtt világos, hogy rend, fegyelem, erkölcsi érzés, műveltség leginkább a magasabb fokú nevelés által és útján szereshető és tartható meg s nekünk minden erőnk jelében és jövőben is csak abban áll, ha nevelt férfaink és nőink lesznek.

18. Ne feledjük el azt se, hogy nincsen se *tanító*, se *tanítónő*, se *kántorképző* intézetünk. A két előbbit még csak megoldhatjuk az állami intézetekkel, de a kántorképzésre nagyobb gondot kötelességünk fordítani és nagyobb anyagi áldozatot kell hoznunk.

19. A vallásalap egyházi építkezésekre, tehát templom, fő-, közép- és elemiiskolák, internátusok, papi, tanári és tanítói lakások építésére, javítására, jókarban tartására szolgál. Nézetem szerint, mivel a fenti három cím ezekről abszolúte nem gondoskodik, nekünk ezekre is kérnünk kell és pedig évenkénti hozzájárulást e céljaink megvalósíthatására. Fontosnak tekintem még azt is, hogy az állam ne vonhassa meg jövőre se tőlünk a mi tanintézeteinktől az ugynevezett beruházási államsegélyt.

20. Nagyon is lényegesnek tartom, hogy egyházunk érdekeit képviselni, annak ügyeiben az illetékes hatóságoknak és köröknek kellő felvilágosítást nyújtani, legyen nekünk — bárha szűkkörű is — egy ügyosztályunk a vallás és közoktatásügyi miniszteriumban. Ennek hasznos, célszerű voltát, azt hiszem, mindenki belátja, emellett nincs miért érvelnem.

Végül javaslom, hogy egyházi főhatóságunk, a fent leírtak alapján, tegyen előterjesztést, érdekeinket szíves figyelembe ajánlva, a két törvényjavaslat említett hiányaira rámutatva, a vallás és közoktatásügyi miniszter, valamint a miniszterelnök urhoz, a minisztertanácsához, továbbá az országgyűléshez és a főrendiházhoz.

Csifó Salamon.

Szentgericzei Gál Kálmán

1857. január 5. — 1917. december 27.

A letűnt 1917. év december 27-én adta vissza Teremtőjének nemes lelkét az unit. egyház és a magyar közművelődésnek élte fogytáig munkás híve, szentgericzei Gál Kálmán, aki nem az elismerésben, nem a lármás tapsokban, hanem a komoly, zajtalan cselekvés fölemelő tudatában kereste kötelességei teljesítésének nemes indítékait. A boldogult 1857. január 5-én született Szentgericén. A középiskola I—V. osztályát a székelykereszturi, VI—VIII. osztályát a kolozsvári unitárius kollégiumban végezte 1874-ben. Minden tárgyat, de különösen a klasszikus nyelveket kedvelő jeles diák volt, aki a kollégiumi életben kedvelte meg az oktatói pályát. Itt hatott rá az a szellem, amely a protestáns egyházak s így az unitárius egyházban is a lelkeszi és tanítói (tanári) pályát, mint a keresztény műveltség oszlopait, mindenek fölé helyezi.

Ugyancsak 1874-ben iratkozott be a kolozsvári tud. egyetem bölcsészeti szakára, ahol különösen Hóman Ottó volt rá nagy és serkentő hatással s ahol a latin, görög és francia nyelveket tanulmányozta. A német nyelv megtanulása végett önkéntesi évét Bécsben szolgálta le s ottlétét fölhasználta, hogy a bécsi egyetemen is hallgasson szakjába vágó előadásokat. Az 1879—81. években a kolozsvári unit. főgimnáziumban tanított s közben, 1880-ban, szerezte meg tanári oklevelét. 1881-ben a szekszárdi áll. polgári fiúiskolához nevezte ki Trefort kultuszminiszter a latin és francia nyelv tanárává. A milyen örömmel szolgált erkölcsi s tudásbeli haladását annyi éven át támogató egyházának, épp oly lelkesedéssel állott be a magyar kultúra s nemzet építőinek szerény sorába 11 évet töltött a szekszárdi polgári iskola tanító székén a magyar művelődés lelkes apostolaként s itt, mint később egész életén át, nemcsak tanítványaira terjedt ki serkentő hatása, hanem csakhamar az egész